

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.990 van 4 september 2018
in de zaak A. 225.703/XIV-37.778**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 3. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Oriane Todts
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Kolenmarkt 83
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rose-Marie Sukennik
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 rue de Florence 13

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 16 juli 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 205.334 van 14 juni 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 20 juli 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december

2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en van de artikelen 9ter en 39/60 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Zoals in het bestreden arrest wordt weergegeven, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in zijn arrest nr. 190.113 van 27 juli 2017 “op gewezen dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat er een oorzakelijk verband werd geattesteerd tussen de aandoening van verzoekende partijen en Irak en waarbij in de aanvraag ook wordt gewezen op het feit dat eerste verzoekende partij geen verblijfsrecht kan verwerven in Marokko”. In antwoord op de voorgehouden schending van het gezag van gewijsde van dat arrest wordt in het bestreden arrest vastgesteld dat “[w]aar verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij weer volledig voorbijgaat aan de link tussen de medische toestand van verzoekende partijen en de gebeurtenissen in Irak, [...] zij [...] zelf voorbij[gaan] aan de overwegingen van de arts-adviseur in het medisch advies” die “besluit dat er slechts sprake is van angst voor vervolging en eventuele executie hetgeen geen medische aandoeningen zijn en [...] dat de medische behandeling voor hun aandoening voorhanden is bij terugkeer, zodat dit geen beletsel vormt om de aanvraag af te wijzen”. Het gaat hierbij over het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 december 2017. Wat het verblijfsrecht van eerste verzoeker betreft, wordt er in het bestreden arrest op gewezen dat nergens in het arrest van 27 juli 2017 “op affirmatieve wijze [werd] gesteld [...] dat het aangetoond is dat eerste verzoekende partij niet terug kan naar Marokko bij gebrek aan een verblijfsvergunning” maar dat “enkel [werd gewezen] op hetgeen gesteld is in de aanvraag”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens vast dat “de arts-adviseur oog heeft gehad voor het gegeven dat eerste verzoekende partij de Iraakse nationaliteit en tweede verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit heeft en er verder op wijst dat het land van herkomst en het land van verblijf verschillend zijn” en dat het “geenszins incorrect noch kennelijk onredelijk [is] dat de arts-adviseur oordeelt dat het land van verblijf wat betreft eerste verzoekende partij Marokko is, hetgeen ook het land van herkomst van tweede verzoekende partij is”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht daarbij op wettige wijze, en zonder daarbij zijn annulatiebevoegdheid te overschrijden, de wettigheid van de beoordeling van de verblijfsstatus van de verzoekers na te gaan nu deze door hen, minstens impliciet, werd betwist. De verzoekers maken geen schending van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet of

van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 190.113 van 27 juli 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aannemelijk. Het eerste middelonderdeel is kennelijk ongegrond.

3.1. De wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad voor State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet.

De verzoekers voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de draagwijdte van de formele motiveringsplicht heeft miskend door te oordelen dat de ambtenaar-geneesheer niet uitdrukkelijk diende te verwijzen naar de door hen aangevoerde bronnen met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in Marokko. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest op dat “het niet is omdat de arts-adviseur in zijn adviezen niet uitdrukkelijk verwijst naar de door de verzoekende partijen gehanteerde bronnen, dat daarom kan besloten worden dat hij geen gedegen onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in, *in casu*, Marokko nu uit het antwoord van de arts-adviseur dienaangaande blijkt dat de kritiek van verzoekende partijen geformuleerd in de aanvraag niet overtuigt”. Er wordt tevens vastgesteld dat “de arts-adviseur zich [heeft] gebaseerd op actuele bronnen om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Marokko na te gaan” en dat “de bronnen die de verzoekende partijen gehanteerd hebben in hun aanvraag om dit ter discussie te stellen soms zeer gedateerd zijn”. Ook stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekers “[m]et de in algemene termen geformuleerde kritiek op het gezondheidssysteem in Marokko [...] er verder niet in [slagen], gelet op de door de arts-adviseur gehanteerde en meer recente informatie, dat zij specifiek voor wat hun aandoeningen betreft, in Marokko niet kunnen beschikken en geen toegang hebben tot adequate zorg”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze te besluiten dat er geen schending van de formele motiveringsplicht voorlag. Het eerste onderdeel van het tweede middelonderdeel is kennelijk ongegrond.

3.2. Zoals bij de behandeling van het eerste middelonderdeel reeds werd vastgesteld, vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de wettigheid van de beoordeling van de verblijfsstatus van de verzoekers ten aanzien van Marokko na te gaan nu deze door hen werd betwist. Het tweede onderdeel van het tweede middelonderdeel is kennelijk ongegrond.

3.3. De opmerking in het bestreden arrest dat “[v]erzoekende partijen [...] er van uit [lijken] te gaan dat de medische zorgen gratis ter beschikking moeten staan” heeft op geen enkele wijze de strekking van het bestreden arrest beïnvloed. De kritiek van de verzoekers in het derde onderdeel van het tweede middelonderdeel kan dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

4. In het derde middelonderdeel gaan de verzoekers er aan voorbij dat in het bestreden arrest enerzijds wordt aangegeven dat “[h]et onderzoek wat betreft de geografische toegankelijkheid van de zorgen in Irak [...] gebrekkig [is] en [...] het zorgvuldigheidsbeginsel [schendt]” doch anderzijds wordt vastgesteld dat “het [...] geenszins incorrect noch kennelijk onredelijk [is] dat de arts-adviseur oordeelt dat het land van verblijf wat betreft eerste verzoekende partij Marokko is, hetgeen ook het land van herkomst van tweede verzoekende partij is” waarna “de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] de kritiek van verzoekende partijen inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen aldaar [bespreekt]”. De verzoekers maken dan ook geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk. Het derde middelonderdeel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 600 euro, elk voor een derde.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier september tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams